

Arrest

nr. 194 898 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 september 2016 België is binnengekomen, diende op 14 september 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 mei 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 14/09/2016
Overdracht CGVS: 21/09/2016*

U werd gehoord op 8 mei 2017 van 09.10 uur tot 11.55 uur op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Van Het Groenewoud loco meester Luytens, was van het begin van het gehoor tot 10.50 uur en van 11.25 uur tot het einde aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Tevens bent u lid van de Sheikhal-clan.

In 2010 werkte u in de garage van uw oom in Mogadishu. Op een dag kwamen leden van Al-Shabaab naar uw oom en vroegen ze hem om reparaties uit voeren aan hun auto. Uw oom weigerde, waarop ze weggingen. Iets later, toen uw oom niet aanwezig was, kwamen ze terug. Ze zeiden opnieuw dat ze wilden dat hun auto gemaakt werd. U zei dat u niet wist hoe dit moest waarna ze u sloegen met de kolf van hun geweer. U raakte bewusteloos en werd wakker bij u thuis. U had ademhalingsproblemen waarop werd besloten u naar Saoedi-Arabië te sturen voor medische zorgen. U ging in augustus 2010 naar Jeddah in Saoedi-Arabië naar het ziekenhuis. U werd behandeld en na zeven dagen uit het ziekenhuis ontslagen. Op 15 september 2010 hoorde u het nieuws dat uw familie in Somalië vermoord was door Al-Shabaab. Hierdoor kreeg u opnieuw medische problemen en moest u weer in het ziekenhuis worden opgenomen.

In Mogadishu ondertussen had uw oom zijn garage gesloten en tevens had hij Mogadishu verlaten wegens de oorlogssituatie daar. In 2014 kwam hij terug en zag hij dat zijn garage ingenomen was door andere mannen. Er ontstond een conflict, waarbij uw oom de autoriteiten inschakelde. Die konden echter niets doen. Op een gegeven moment schoot uw oom de leider van de groep die zijn garage had ingepalmd dood. Daarna vluchtte hij weg. Later, in augustus 2016, werd u door de Saoedische overheid gerepatriëerd naar Somalië. U kwam aan in Mogadishu. Na drie dagen werd uw huis onder vuur genomen. U was toen echter niet aanwezig. U hoorde van de aanval en dook onder. De mannen die uw huis aangevallen hadden bleken clanleden te zijn van de man die uw oom had gedood. Er werd naar oplossingen gezocht met die clan maar ze wilden geen bloedgeld aanvaardden. Uw schoonbroer regelde vervolgens uw vertrek uit Somalië. U verliet Somalië op en kwam aan in België op, waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u een medisch attest in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab miniem en ondoorleefd te noemen.

U verklaart dat Al-Shabaab na uw vertrek uw jongere broer wilde rekruteren. Ze kwamen hiervoor naar het huis van uw familie om hem mee te nemen. Toen uw moeder en zus hiertegen protesteerden werden ze neergeschoten (CGVS gehoorverslag, p. 9). Over de aanval van Al-Shabaab op uw familie blijkt u echter niet veel te kunnen vertellen. U kunt enkel zeggen dat Al-Shabaab naar uw broer kwam, hij weigerde mee te gaan, uw zus en moeder probeerden dit ook tegen te houden waarop ze werden neergeschoten (CGVS, p. 9). U was op dat moment echter in Saoedi-Arabië dus was zelf niet aanwezig maar u hoorde wat er gebeurd was van uw vrouw die in Mogadishu achtergebleven was. Zij hoorde het van de burens die het hadden zien gebeuren. Hoewel u er persoonlijk niet bij was en alles dus pas hebt vernomen uit tweede hand zou toch wel mogen verwacht worden dat uw vrouw u wat meer zou vertellen over het gebeurde of dat u er meer over zou vragen. Het is onwaarschijnlijk dat u zo een dergelijke traumatische gebeurtenis meemaakt en hier niet meer info hebt dan wat hierboven staat beschreven.

U zegt ook dat uw broer daarvoor al meermaals werd benaderd door Al-Shabaab omdat ze wilden dat hij bij hen kwam werken als garagist (CGVS, p. 9-10). Opnieuw kunt u niet meer vertellen over de contacten die u broer had met Al-Shabaab.

Nochtans is het opnieuw niet logisch dat u enkel zou weten dat uw broer benaderd werd door Al-Shabaab maar niets wete over de context errond, hoe hij benaderd werd, wat ze wilden van hem, hoe hij reageerde, welke stappen er werden ondernomen voor zijn veiligheid, etc. Op de vraag of er geen maatregelen werden genomen om de veiligheid van uw broer te garanderen of voorbereidingen gemaakt om hem het land uit te sturen antwoordt u vaagweg: 'Er konden geen maatregelen worden genomen want nadat ik weg ben gegaan werd er daar continu gevochten' (CGVS, p. 10). Nochtans werd u direct naar het buitenland gestuurd na een contact met Al-Shabaab dat op zich minder bedreigend was dan wat uw broer meemaakte. U kunt bijgevolg geen gegronde uitleg geven waarom er geen maatregelen werden genomen voor uw broers veiligheid.

Bevreemdend is ook dat uw oom na de moord op uw familieleden geen problemen meer heeft gehad met Al-Shabaab hoewel hij vanaf 2014 terug in Mogadishu woonde (CGVS, p. 10). U hebt zelf ook geen problemen meer ondervonden met Al-Shabaab na uw repatriëring naar Mogadishu in 2016. Nochtans had uw oom eveneens geweigerd om met hen samen te werken (CGVS, p. 8).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent uw clanproblemen ongeloofwaardig.

Zo verklaart u dat de problemen van uw oom begonnen in 2014, toen hij van Afgooye terugkeerde naar Mogadishu (CGVS, p. 11). U zegt dat hij pas in 2014 terugkeerde omdat de gevechten toen pas ophielden (CGVS, p. 11). Mogadishu werd echter al in 2011 bevrijd. Wanneer u wordt gevraagd waarom hij dan pas in 2014 terugkeerde zegt u opnieuw dat er nog veel gevochten werd in de buurt van de garage. U kunt echter niet zeggen welke gevechten of wat er dan precies veranderde in 2014 waardoor uw oom besloot terug te keren naar Mogadishu (CGVS, p. 11). Eenmaal terug in Mogadishu begon zijn conflict met de mensen die zijn garage hadden ingenomen. Toch duurde het nog tot 2016 vooraleer uw oom de andere man zal doodschoot waardoor hij moest vluchten. U kunt niet zeggen wat er allemaal gebeurde tussen uw oom en de mensen van de andere clan gedurende die anderhalf, twee jaar. U kunt hierover enkel zeggen: 'Hij was naar de overheid gegaan, niemand had iets gedaan, hij was al die tijd bezig' (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u niet meer kunt vertellen over de stappen die uw oom ondernam om zijn garage terug te krijgen. Ook over het incident waarbij uw oom iemand neerschoot kunt u niet veel vertellen. U kunt enkel zeggen dat u hebt gehoord dat hij de man die zijn garage in handen had neerschoot (CGVS, p. 10).

Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wordt wat er allemaal gebeurd is nadat u in 2016 terugkeerde naar Mogadishu blijft u ook zeer summier. U zegt dat uw woning drie dagen na uw aankomst werd aangevallen, waarbij uw vrouw en nicht wegvluchtten. U was toen bij uw schoonbroer. U dook daarna onder. Zeven dagen later vertrok u uit Mogadishu (CGVS, p. 11). Het is weinig waarschijnlijk dat u uit uzelf niet wat meer details kunt vertellen over wat er gebeurd is of hoe u dat beleefd hebt.

Ook wanneer specifiek naar de aanval op uw huis wordt gevraagd blijkt dat u hier geen details over hebt. Over de aanval zelf kunt u enkel zeggen dat ze de deur forceerden en meteen het vuur openden doorheen heel het huis, tot in uw slaapkamer (CGVS, p. 11). U zegt ook dat uw vrouw en nichtje weg konden lopen. U verandert ook steevast van onderwerp wanneer u gevraagd wordt te vertellen over de aanval (CGVS, p. 12). Meer zegt u niet gehoord te hebben van uw vrouw. Wanneer u er op wordt gewezen dat het ongeloofwaardig is dat u daar niets meer over weet voegt u nog toe dat de mannen, eenmaal binnen in het huis, hadden gevraagd waar u was, ze vervolgens alles kapotsloegen en dat veel van de burens ondertussen naar buiten gekomen waren (CGVS, p. 12). Opnieuw begint u zo snel mogelijk over hetgeen gebeurde na de aanval, waardoor de indruk gewekt wordt dat u het zo weinig wil hebben over de aanval op uw huis (CGVS, p. 12). U kunt ook niet duidelijk verklaren waarom uw zus en nicht vervolgens gevlucht zijn naar Ceela Shabiya, een wijk in Mogadishu waar veel vluchtelingen zitten, in plaats van naar het huis van haar broer dat op tien minuten ligt van uw huis (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de reden waarom uw vrouw dit deed zegt u dat u het niet weet, dat ze misschien bang was (CGVS, p. 13). Later zegt u dan nog dat ze naar daar was gegaan omdat daar burens van jullie woonden (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u dit niet zou weten, zoals het ook vreemd is dat u niet gezegd hebt dat u ze niet hebt gezegd dat ze naar het huis van haar broer moest gaan, aangezien u daar was. U bent na de aanval ook niet naar de politie geweest noch zouden politiediensten u hebben gecontacteerd (CGVS, p. 16). Het is vreemd te noemen dat er een schietpartij is in een wijk in Mogadishu, dat volledig in handen van de regering is, maar dat er geen politie zou ter plaatse komen die vervolgens de eigenaars van het aangevallen huis, namelijk u, zouden contacteren. Dat u bereikbaar was blijkt uit het feit dat uw vrouw u op uw gsm heeft gebeld na de aanval (CGVS, p. 13-14).

Uw verklaring waarom u niet naar de politie bent gestapt, dat ze je anders in de cel smijten en dat u moet vastzitten voor 'die mannen' (CGVS, p. 16) is niet aannemelijk aangezien ze op niets feitelijks is gebaseerd. Logischerwijs mag verwacht worden dat u, indien uw leven gevaar loopt, de autoriteiten zou contacteren. Het feit dat u dit helemaal niet gedaan hebt zonder schijnbaar geldige reden doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In uw vrij relaas vermeldde u ook dat er bemiddelingspogingen werden gedaan met de mensen van de andere clan maar dat die van geen oplossing wilden weten (CGVS, p. 11-12). Wanneer hierop later in het gehoor wordt doorgevraagd blijken uw verklaringen hierover elkaar op verschillende punten tegen te spreken. Eerst zegt u dat er niet bemiddeld kon worden aangezien uw oom er niet was en u in Saoedi-Arabië was. Een zin later zegt u dat er wel werd bemiddeld voordat uw huis werd aangevallen maar dat de mannen geen geld wilden aannemen (CGVS, p. 14). Over die bemiddelingen zegt u dat ze gebeurden toen u nog niet in Somalië was. Op de vraag of er toen over u werd gesproken antwoordt u ontkennend omdat zij niet wisten dat u zou gerepatrieerd worden (CGVS, p. 15). U zegt dus tegelijkertijd dat er niet kon bemiddeld worden omdat uw oom en u niet in Mogadishu waren om vervolgens te zeggen dat er wel bemiddeld was ondanks dat u en uw oom niet in Mogadishu waren. Gelet op de afwezigheid van u, uw oom of een ander direct familielid wordt u gevraagd voor wie dan werd onderhandeld. U antwoordt dat de clanoudsten dat wilden bemiddelen omdat anders de hele clan zou moeten betalen voor de geleden schade. Het is echter vreemd dat er bemiddeld zou worden wanneer een van de twee partijen, in casu uw oom en zijn familie, spoorloos of niet in het land zijn. Uw verklaring hiervoor dat dat gebeurde voor het geval dat u ooit naar Somalië zou terugkeren is weinig overtuigend aangezien u op dat ogenblik al ettelijke jaren in Saoedi-Arabië woonde en geen plannen had terug te keren naar Mogadishu (CGVS, p. 18). Bovendien is het dan ook vreemd dat de tegenpartij, in casu de andere clan, de financiële tegemoetkoming zou weigeren aangezien er niemand was op wie ze hun bloedwraak konden uitoefenen. U zegt wel dat u, toen u in Saoedi-Arabië was, op de hoogte werd gesteld van de onderhandelingen maar dat u er verder niets over weet (CGVS, p. 18). Over de tegemoetkoming die de andere clan werd aangeboden kunt u alleen zeggen dat 100 kamelen de standaardprijs is in Somalië voor zoiets. U kunt geen specifieke details geven over hoe de onderhandelingen met betrekking tot uw problemen verliepen.

Vervolgens wordt u gevraagd of er nog onderhandelingen werden gevoerd nadat u teruggekeerd was naar Somalië. U zegt van niet. U zegt dat u drie dagen na uw aankomst werd aangevallen en dat daarna mensen van uw clan u zeiden dat er niet kon samengezeten worden met de andere clan omdat ze bang waren dat de andere clan u ging vermoorden (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan dus worden besloten dat u geen enkel direct contact hebt gehad met mensen van de andere clan en dat er geen bemiddelingspogingen zijn geweest tussen de twee clans terwijl de andere clan op de hoogte was dat u in Somalië was of naar Somalië ging gerepatrieerd worden. Uw bewering in uw vrij relaas dat mensen van de andere clan de financiële bemiddeling afwezen en zeiden: 'Of we gaan zijn oom vinden of we vermoorden die man (u dus), we willen geen bloedgeld' (CGVS, p. 8), kan logischerwijs niet gebeurd zijn. Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd zegt u dat er onderhandelingen waren tussen een man, M., en de mensen van de andere clan om te bemiddelen maar dat deze pogingen door die clan werden afgewezen (CGVS, p. 16). Nochtans had u daarvoor verklaard dat er na de aanval op uw huis net geen onderhandelingspogingen meer waren ondernomen omdat er gevreesd werd voor uw veiligheid (CGVS, p. 15).

Ten derde zijn er discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS.

Zo vertelde u bij DVZ, toen gevraagd werd naar de reden voor uw vlucht uit Somalië, dat uw echtgenote u bij aankomst in Mogadishu vertelde over de moord die uw oom had begaan en de daaropvolgende problemen, waarop u het land ontvluchtte (DVZ vragenlijst, vraag vijf). U vermeldt nergens de aanval op uw huis, het feit dat u moest onderduiken of eventuele onderhandelingen. Bovendien zegt u maar op de hoogte te zijn gesteld van de problemen van uw oom bij terugkomst in Mogadishu. Nochtans werd u duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alles wat u hebt meegemaakt naar aanleiding van uw vlucht. U zegt dat u wel gezegd dat u al op de hoogte was van de problemen van uw oom toen u in Saoedi-Arabië was en dat u wel degelijk hebt verteld over de aanval op uw huis (CGVS, p. 17).

Bij DVZ verklaarde u ook dat uw moeder, broer en zus in 2010 werden vermoord op de dag van uw vertrek naar Saoedi-Arabië, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat dit pas een maand later gebeurde (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Opnieuw zegt u dat u dit zo niet gezegd hebt bij DVZ.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u op geen enkel ogenblik tijdens het interview bij DVZ melding hebt gemaakt van tijdsgebrek of vertaalproblemen met de tolk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. Hoewel een arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt kan hij/zij geen uitsluitel geven over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. U

it een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de verschillende motieven van de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de problemen van verzoeker met Al Shabaab, herhaalt verzoeker zijn verklaringen en erkent dat hij geen gedetailleerde informatie kan geven over de vervolging van zijn broer door Al Shabaab. Verzoeker meent echter dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de zeer precare gezondheids- en administratieve problemen die verzoeker op dat moment had in Saoedi-Arabië, een gezondheidstoestand die veroorzaakt was door de problemen met Al Shabaab. Verzoeker meent bovendien dat de bestreden beslissing evenmin rekening heeft gehouden met zijn huidige medische en psychische toestand, waardoor hij niet bijzonder spraakzaam is. Het CGVS-interview was ook vrij kort. Verzoeker legt medische attesten neer ter staving van zijn problemen. Verzoeker haalt bovendien aan dat geen rekening gehouden werd met zijn leeftijd en manifest kwetsbaar profiel.

Omtrent verzoekers vrees voor vervolging omwille van het clanconflict, verwijst verzoeker andermaal naar het feit dat hij jarenlang in Saoedi-Arabië heeft verbleven en de problemen van zijn oom niet heeft gevolgd. Hij stelt opnieuw dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel van een oudere man met medische en psychische problemen. Om deze redenen meent verzoeker dat het feit dat hij weinig informatie heeft over de problemen van zijn oom, niet ongeloofwaardig maar net plausibel is.

Verzoeker bevestigt bovendien zijn verklaringen en stelt dat het plausibel is indien er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enige verwarring is ontstaan of hij niet precies was, opnieuw rekening houdend met zijn profiel. Hij stelt bovendien dat twijfel over één of meerdere elementen de commissaris-generaal niet ontslaat van de verplichting om de objectieve elementen die wel vaststaan te toetsten aan de nood aan bescherming.

Verzoeker betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu en meent dat de redenering die gevolgd wordt *“niet toelaat te besluiten op welke criteria de Commissaris-generaal zich steunt om de grens te bepalen die het willekeurig geweld dient te overschrijden opdat dit aanleiding zou kunnen geven op internationale bescherming”*. Hij vraagt andermaal rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken:

- een medisch attest van verzoeker van 20 juni 2017 (stuk 3);
- een psychologisch van verzoeker van 20 juni 2017 (stuk 4);
- een medisch attest van verzoeker van 21 maart 2017 (stuk 5).

De Raad merkt op dat stuk 5 reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16).

2.1.3. In een aanvullende nota van 26 september 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 9 juni 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen, doch slaagt er niet in om de omstandige motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, gelet op het feit dat het niet aannemelijk is dat (i) verzoeker geen informatie had over de aanval op zijn huis door Al Shabaab noch over (ii) de vervolging van zijn broer door Al Shabaab, (iii) verzoeker noch zijn oom sindsdien nog geïnterviewd werd, hetgeen de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert, (iv) verzoeker geen informatie heeft over de stappen die zijn oom ondernam om zijn garage terug te krijgen, (v) verzoeker vage verklaringen aflegde over zijn terugkeer naar Mogadishu, (vi) verzoekers verklaringen over de aanval op zijn huis in 2016 vaag en inconsistent zijn, (vii) verzoekers verklaringen omtrent de onderhandelingen met de clan die hem viseerde inconsistent zijn en (viii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoeker tracht de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent zijn gebrek aan informatie over bepaalde aspecten van zijn asielrelaas – met name de aanval op zijn huis door Al Shabaab, de vervolging van zijn broer en de problemen van zijn oom in Mogadishu – te minimaliseren door aan te voeren dat hij op dat moment in Saoedi-Arabië in een moeilijke gezondheids- en administratieve situatie zat. Dit verweer kan niet worden aanvaard. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. In het licht van deze vaststellingen kan van verzoeker verwacht worden dat hij meer informatie zou kunnen bekomen omtrent deze feiten, temeer daar de door verzoeker voorgehouden problemen van zijn familieleden rechtstreekse verband houden met zijn vlucht uit Mogadishu en zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Mogadishu. Verzoeker toont niet aan dat hij gedurende zijn verblijf in Saoedi-Arabië van 2010-2016 over een dermate precarie verblijfs- en gezondheidssituatie beschikte waardoor hij zich niet zou hebben kunnen informeren naar de voorgehouden problemen van zijn familieleden, te meer hij er heeft gewerkt in een hotel en ook heeft getracht een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 5-6). De Raad merkt bovendien op dat verzoekers echtgenote in hetzelfde huis woonde als zijn familieleden (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4-5), dat zij contact had gehad met bureaus die getuige waren geweest van de aanval op verzoekers familieleden (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9) en dat de garage van verzoekers oom die aanleiding heeft gegeven tot het clanconflict niet ver van zijn woning was (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 7), zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker via zijn echtgenote meer informatie had kunnen bekomen over de vervolgingsfeiten. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een manifest gebrek aan interesse in hoofde van de verzoeker en doen aldus ernstige twijfels rijzen over de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker aanvoert dat het plausibel is dat er enige verwarring kan ontstaan zijn tijdens het interview bij aanvang van de asielprocedure, rekening houdend met verzoekers profiel, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijsten bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem in het Somalisch werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bovendien kreeg verzoeker bij aanvang van het CGVS-interview de kans om fouten in zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure te verbeteren, maar hij wees enkel op fouten met betrekking tot zijn woonplaats en zijn nichtje (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2-3). De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen bovendien kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure aangaf dat zijn hartproblemen begonnen in 2009 (Inschrijving van de asielaanvrager, stuk 19), hetgeen klemmt met verzoekers verklaring tijdens het CGVS-interview dat zijn hartproblemen begonnen zijn na de problemen met Al Shabaab in 2010 (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4). Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoekers verwijzingen naar zijn oudere leeftijd en zijn ongeschooldheid kunnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen. De Raad merkt op dat verzoekers verklaring dat hij analfabeet is klemmt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de asielprocedure heeft ondertekend. Bovendien kan redelijkerwijs ook van een persoon van oudere leeftijd met een beperkte scholing worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Bovendien kan redelijkerwijs van een persoon met dergelijk profiel verwacht worden dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. In zoverre verzoeker naar zijn psychologische toestand verwijst om de vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verklaren, stelt de Raad bovendien vast dat uit het attest louter blijkt dat verzoeker te kampen heeft met psychische problemen, doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn medische en psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Hetzelfde geldt voor het door verzoeker neergelegd medische attest, dat geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Het neergelegde attest is derhalve geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad:

“Ten eerste zijn uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab miniem en ondoorleefd te noemen.

U verklaart dat Al-Shabaab na uw vertrek uw jongere broer wilde rekruteren. Ze kwamen hiervoor naar het huis van uw familie om hem mee te nemen. Toen uw moeder en zus hiertegen protesteerden werden ze neergeschoten (CGVS gehoorverslag, p. 9). Over de aanval van Al-Shabaab op uw familie blijkt u echter niet veel te kunnen vertellen. U kunt enkel zeggen dat Al-Shabaab naar uw broer kwam, hij weigerde mee te gaan, uw zus en moeder probeerden dit ook tegen te houden waarop ze werden neergeschoten (CGVS, p. 9). U was op dat moment echter in Saoedi-Arabië dus was zelf niet aanwezig maar u hoorde wat er gebeurd was van uw vrouw die in Mogadishu achtergebleven was. Zij hoorde het van de burens die het hadden zien gebeuren. Hoewel u er persoonlijk niet bij was en alles dus pas hebt vernomen uit tweede hand zou toch wel mogen verwacht worden dat uw vrouw u wat meer zou vertellen over het gebeurde of dat u er meer over zou vragen. Het is onwaarschijnlijk dat u zo een dergelijke traumatische gebeurtenis meemaakt en hier niet meer info hebt dan wat hierboven staat beschreven.

U zegt ook dat uw broer daarvoor al meermaals werd benaderd door Al-Shabaab omdat ze wilden dat hij bij hen kwam werken als garagist (CGVS, p. 9-10). Opnieuw kunt u niet meer vertellen over de contacten die u broer had met Al-Shabaab.

Nochtans is het opnieuw niet logisch dat u enkel zou weten dat uw broer benaderd werd door Al-Shabaab maar niets wete over de context errond, hoe hij benaderd werd, wat ze wilden van hem, hoe hij reageerde, welke stappen er werden ondernomen voor zijn veiligheid, etc. Op de vraag of er geen maatregelen werden genomen om de veiligheid van uw broer te garanderen of voorbereidingen gemaakt om hem het land uit te sturen antwoordt u vaagweg: 'Er konden geen maatregelen worden genomen want nadat ik weg ben gegaan werd er daar continu gevochten' (CGVS, p. 10). Nochtans werd u direct naar het buitenland gestuurd na een contact met Al-Shabaab dat op zich minder bedreigend was dan wat uw broer meemaakte. U kunt bijgevolg geen gegronde uitleg geven waarom er geen maatregelen werden genomen voor uw broers veiligheid.

Bevreemdend is ook dat uw oom na de moord op uw familieleden geen problemen meer heeft gehad met Al-Shabaab hoewel hij vanaf 2014 terug in Mogadishu woonde (CGVS, p. 10). U hebt zelf ook geen problemen meer ondervonden met Al-Shabaab na uw repatriëring naar Mogadishu in 2016. Nochtans had uw oom eveneens geweigerd om met hen samen te werken (CGVS, p. 8).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent uw clanproblemen ongeloofwaardig.

Zo verklaart u dat de problemen van uw oom begonnen in 2014, toen hij van Afgooye terugkeerde naar Mogadishu (CGVS, p. 11). U zegt dat hij pas in 2014 terugkeerde omdat de gevechten toen pas ophielden (CGVS, p. 11). Mogadishu werd echter al in 2011 bevrijd. Wanneer u wordt gevraagd waarom hij dan pas in 2014 terugkeerde zegt u opnieuw dat er nog veel gevochten werd in de buurt van de garage. U kunt echter niet zeggen welke gevechten of wat er dan precies veranderde in 2014 waardoor uw oom besloot terug te keren naar Mogadishu (CGVS, p. 11). Eenmaal terug in Mogadishu begon zijn conflict met de mensen die zijn garage hadden ingenomen. Toch duurde het nog tot 2016 vooraleer uw oom de andere man zal doodschoot waardoor hij moest vluchten. U kunt niet zeggen wat er allemaal gebeurde tussen uw oom en de mensen van de andere clan gedurende die anderhalf, twee jaar. U kunt hierover enkel zeggen: 'Hij was naar de overheid gegaan, niemand had iets gedaan, hij was al die tijd bezig' (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u niet meer kunt vertellen over de stappen die uw oom ondernam om zijn garage terug te krijgen. Ook over het incident waarbij uw oom iemand neerschoot kunt u niet veel vertellen. U kunt enkel zeggen dat u hebt gehoord dat hij de man die zijn garage in handen had neerschoot (CGVS, p. 10).

Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wordt wat er allemaal gebeurd is nadat u in 2016 terugkeerde naar Mogadishu blijft u ook zeer summier. U zegt dat uw woning drie dagen na uw aankomst werd aangevallen, waarbij uw vrouw en nicht wegvluchtten. U was toen bij uw schoonbroer. U dook daarna onder. Zeven dagen later vertrok u uit Mogadishu (CGVS, p. 11). Het is weinig waarschijnlijk dat u uit uzelf niet wat meer details kunt vertellen over wat er gebeurd is of hoe u dat beleefd hebt.

Ook wanneer specifiek naar de aanval op uw huis wordt gevraagd blijkt dat u hier geen details over hebt. Over de aanval zelf kunt u enkel zeggen dat ze de deur forceerden en meteen het vuur openden doorheen heel het huis, tot in uw slaapkamer (CGVS, p. 11). U zegt ook dat uw vrouw en nichtje weg konden lopen. U verandert ook steevast van onderwerp wanneer u gevraagd wordt te vertellen over de aanval (CGVS, p. 12). Meer zegt u niet gehoord te hebben van uw vrouw. Wanneer u er op wordt gewezen dat het ongeloofwaardig is dat u daar niets meer over weet voegt u nog toe dat de mannen, eenmaal binnen in het huis, hadden gevraagd waar u was, ze vervolgens alles kapotsloegen en dat veel van de burens ondertussen naar buiten gekomen waren (CGVS, p. 12). Opnieuw begint u zo snel mogelijk over hetgeen gebeurde na de aanval, waardoor de indruk gewekt wordt dat u het zo weinig wil hebben over de aanval op uw huis (CGVS, p. 12). U kunt ook niet duidelijk verklaren waarom uw zus en nicht vervolgens gevlucht zijn naar Ceela Shabiya, een wijk in Mogadishu waar veel vluchtelingen zitten, in plaats van naar het huis van haar broer dat op tien minuten ligt van uw huis (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de reden waarom uw vrouw dit deed zegt u dat u het niet weet, dat ze misschien bang was (CGVS, p. 13). Later zegt u dan nog dat ze naar daar was gegaan omdat daar burens van jullie woonden (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u dit niet zou weten, zoals het ook vreemd is dat u niet gezegd hebt dat u ze niet hebt gezegd dat ze naar het huis van haar broer moest gaan, aangezien u daar was. U bent na de aanval ook niet naar de politie geweest noch zouden politiediensten u hebben gecontacteerd (CGVS, p. 16). Het is vreemd te noemen dat er een schietpartij is in een wijk in Mogadishu, dat volledig in handen van de regering is, maar dat er geen politie zou ter plaatse komen die vervolgens de eigenaars van het aangevallen huis, namelijk u, zouden contacteren. Dat u bereikbaar was blijkt uit het feit dat uw vrouw u op uw gsm heeft gebeld na de aanval (CGVS, p. 13-14).

Uw verklaring waarom u niet naar de politie bent gestapt, dat ze je anders in de cel smijten en dat u moet vastzitten voor 'die mannen' (CGVS, p. 16) is niet aannemelijk aangezien ze op niets feitelijks is gebaseerd. Logischerwijs mag verwacht worden dat u, indien uw leven gevaar loopt, de autoriteiten zou contacteren. Het feit dat u dit helemaal niet gedaan hebt zonder schijnbaar geldige reden doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In uw vrij relaas vermeldde u ook dat er bemiddelingspogingen werden gedaan met de mensen van de andere clan maar dat die van geen oplossing wilden weten (CGVS, p. 11-12). Wanneer hierop later in het gehoor wordt doorgevraagd blijken uw verklaringen hierover elkaar op verschillende punten tegen te spreken. Eerst zegt u dat er niet bemiddeld kon worden aangezien uw oom er niet was en u in Saoedi-Arabië was. Een zin later zegt u dat er wel werd bemiddeld voordat uw huis werd aangevallen maar dat de mannen geen geld wilden aannemen (CGVS, p. 14). Over die bemiddelingen zegt u dat ze gebeurden toen u nog niet in Somalië was. Op de vraag of er toen over u werd gesproken antwoordt u ontkennend omdat zij niet wisten dat u zou gerepatrieerd worden (CGVS, p. 15). U zegt dus tegelijkertijd dat er niet kon bemiddeld worden omdat uw oom en u niet in Mogadishu waren om vervolgens te zeggen dat er wel bemiddeld was ondanks dat u en uw oom niet in Mogadishu waren. Gelet op de afwezigheid van u, uw oom of een ander direct familielid wordt u gevraagd voor wie dan werd onderhandeld. U antwoordt dat de clanoudsten dat wilden bemiddelen omdat anders de hele clan zou moeten betalen voor de geleden schade. Het is echter vreemd dat er bemiddeld zou worden wanneer een van de twee partijen, in casu uw oom en zijn familie, spoorloos of niet in het land zijn. Uw verklaring hiervoor dat dat gebeurde voor het geval dat u ooit naar Somalië zou terugkeren is weinig overtuigend aangezien u op dat ogenblik al ettelijke jaren in Saoedi-Arabië woonde en geen plannen had terug te keren naar Mogadishu (CGVS, p. 18). Bovendien is het dan ook vreemd dat de tegenpartij, in casu de andere clan, de financiële tegemoetkoming zou weigeren aangezien er niemand was op wie ze hun bloedwraak konden uitoefenen. U zegt wel dat u, toen u in Saoedi-Arabië was, op de hoogte werd gesteld van de onderhandelingen maar dat u er verder niets over weet (CGVS, p. 18). Over de tegemoetkoming die de andere clan werd aangeboden kunt u alleen zeggen dat 100 kamelen de standaardprijs is in Somalië voor zoiets. U kunt geen specifieke details geven over hoe de onderhandelingen met betrekking tot uw problemen verliepen.

Vervolgens wordt u gevraagd of er nog onderhandelingen werden gevoerd nadat u teruggekeerd was naar Somalië. U zegt van niet. U zegt dat u drie dagen na uw aankomst werd aangevallen en dat daarna mensen van uw clan u zeiden dat er niet kon samengezeten worden met de andere clan omdat ze bang waren dat de andere clan u ging vermoorden (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan dus worden besloten dat u geen enkel direct contact hebt gehad met mensen van de andere clan en dat er geen bemiddelingspogingen zijn geweest tussen de twee clans terwijl de andere clan op de hoogte was dat u in Somalië was of naar Somalië ging gerepatrieerd worden. Uw bewering in uw vrij relaas dat mensen van de andere clan de financiële bemiddeling afwezen en zeiden: 'Of we gaan zijn oom vinden of we vermoorden die man (u dus), we willen geen bloedgeld' (CGVS, p. 8), kan logischerwijs niet gebeurd zijn. Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd zegt u dat er onderhandelingen waren tussen een man, M., en de mensen van de andere clan om te bemiddelen maar dat deze pogingen door die clan werden afgewezen (CGVS, p. 16). Nochtans had u daarvoor verklaard dat er na de aanval op uw huis net geen onderhandelingspogingen meer waren ondernomen omdat er gevreesd werd voor uw veiligheid (CGVS, p. 15).

Ten derde zijn er discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS.

Zo vertelde u bij DVZ, toen gevraagd werd naar de reden voor uw vlucht uit Somalië, dat uw echtgenote u bij aankomst in Mogadishu vertelde over de moord die uw oom had begaan en de daaropvolgende problemen, waarop u het land ontvluchtte (DVZ vragenlijst, vraag vijf). U vermeldt nergens de aanval op uw huis, het feit dat u moest onderduiken of eventuele onderhandelingen. Bovendien zegt u maar op de hoogte te zijn gesteld van de problemen van uw oom bij terugkomst in Mogadishu. Nochtans werd u duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alles wat u hebt meegemaakt naar aanleiding van uw vlucht. U zegt dat u wel gezegd dat u al op de hoogte was van de problemen van uw oom toen u in Saoedi-Arabië was en dat u wel degelijk hebt verteld over de aanval op uw huis (CGVS, p. 17).

Bij DVZ verklaarde u ook dat uw moeder, broer en zus in 2010 werden vermoord op de dag van uw vertrek naar Saoedi-Arabië, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat dit pas een maand later gebeurde (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Opnieuw zegt u dat u dit zo niet gezegd hebt bij DVZ.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u op geen enkel ogenblik tijdens het interview bij DVZ melding hebt gemaakt van tijdsgebrek of vertaalproblemen met de tolk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. Hoewel een arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt kan hij/zij geen uitsluitel geven over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die werd opgenomen in de bestreden beslissing, genoegzaam bevestigd wordt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu. Verzoekers betoog is bijgevolg niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn “*kwetsbaar profiel*”, merkt de Raad op dat hij het feit dat hij hierdoor daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd onvoldoende concreet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP